

Fekete Péterné (1934–2010)

Az egri Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár közössége gyászolja olvasószolgálatának egykori vezetőjét, a Szabó Ervin-emlékéremmel kitüntetett könyvtárost. Fekete Péterné Rózsahegyi Mária 2010. december 21-én hosszú szenvedés után elhunyt.

1954. április 1-jén lépte át a megyei könyvtár korábbi épületének küszöbét, és pár hónapos kényszerű hivatali munka kivételével (az egri járási tanács könyvtárügyi előadója volt) egészen 1989. december 15-ig az intézményben dolgozott.

Középiskolás diákként, olvasóként találkoztam először Vele. Türelmes és segítőkész volt. Szerette az olvasókat, nem ismert fáradtságot, ha tanácsért vagy konkrét kéréssel fordultak hozzá. Több mint húszéves munkakapcsolatunk alatt sokszor tanúja voltam, mennyi tapintattal és hozzáértéssel foglalkozik a hozzá fordulókkal.

Nála minden olvasó azonos figyelmet kapott, legyen bár diák, főiskolai hallgató, olvasmányt kereső nyugdíjas vagy információért érkező szakember. A vezetői megbízással járó kötelezettségek jobban fárasztották, mint az olvasók kérései. A tudás, a könyvélmény átadásának öröme éltette. Ugyanannyi időt töltött el a közvetlen olvasószolgálatban, mint a többiek, ezt természetesnek tekintette. Munkatársainak is önzetlenül segített, a példamutatást tartotta fontosnak. Nehezen dolgozta fel, ha azt látta, hogy egyik-másik kolléga nem szívvel-lélekkel végzi munkáját, ha fásultságot tapasztalt.

Több mint három évtizedig részese volt az intézmény szakmai fejlődésének: közreműködött a szabadpolcos rendszer kialakításában, a tájékoztató szolgálat megszervezésében, kihasználta az egyre gazdagabb kézikönyvtár, a bővülő periodika állomány, a differenciáltabb feltárás lehetőségeit. Örült az új szakrészlegeknek, mivel ezek az olvasók jobb ellátását szolgálták. Részt vett az állomány gyarapításában, közvetítette a használói igényeket. Szerény ember volt, önmagának sohasem kért, csak az olvasóknak és a munkatársainak.

Szakmai pályafutása végén még meg kellett birkóznia a számítógépes kölcsönzés bevezetésével is. A szükséges ismereteket elsajátította, de az elektronizáció kérdései már nem lelkesítették. A könyvtárosságban a közvetlen emberi kapcsolatokat kedvelte. A tájékozódásban elsősorban az alaposágot, az elmélyülést, nem a gyorsaságot díjazta. A könyvek világa vonzotta, az olvasás megszerettetését, az olvasók szolgálatát tekintette hivatásának.

Hány fiatalnak, felnőttnek segített több mint három évtizedes szolgálata során? Erre nincs számszerű adat, de bizonyára sokan őrzik emlékeik között kedves, mindig udvarias egyéniségét, hasznos tanácsait. Szakmaszeretete lányára is hatott, aki

lelkesedéssel, hozzáértéssel alakította ki a könyvtár idegen nyelvi gyűjteményét, s magas színvonalú felkészültséggel segíti a nyelvtanulókat.

A könyvtárak világa nagyon megváltozott. Sajnos, az olvasás veszít vonzásából, az elmélyült, több forrásra támaszkodó ismeretszerzést felváltja a gyors internetes – és gyakran felületes – tájékozódás. A könyvtárosok sokat tehetnek azért, hogy a fiatalok és a felnőttek okosan használják az új lehetőségeket, s az eddig felhalmozott kulturális javak is értő használókra találjanak. Más körülmények között is példa lehet azoknak a könyvtárosoknak a hivatásszeretete, akik tudásuk legjavát adták a hozzájuk fordulóknak.

~~Kedves Marika, tudom, hogy a családnak hiányzol legjobban, de mi, volt kollégáid is szegényebbek lettünk. Emléked szívünkben őrizzük. Életed gazdag, tartalmas volt, nyugodjál békében!~~

Orosz Bertalanné